

[Finansministeren.]

har, kan være med her og oven i købet bebrejder regeringen, at vi nu kommer med dette i sammenhæng med EF-debatten — når man nu selv har medvirket ret stærkt til, at vi skulle have en sådan debat her i denne samling, hvad vi da meget gerne havde undgået, hvis det var muligt.

Jeg skal ikke gå ind i nogen lang debat om de historiske ting med de 82 pct., jeg er da glad for, at jeg er i stand til som finansminister at fremsætte et forslag der netop betyder, at den nedsættelse, vi kommer med nu, er præcis den samme som til de 82, men på en anden måde.

Men jeg vil gerne lige understrege, at der sandelig er forskel på — og det vil jeg understrege over for hr. Poul Schlüter — når man skal anlægge en social betragtning, at sige: nu skal vi gå ned fra 92 til 82 og se på de virkninger, dette rent faktisk vil få for skatteyderne og for de forskellige grupper, og så at diskutere, hvor meget udskrivningsprocenten skal være på, første gang vi skal fastsætte den, hvor der altså slet ikke er nogen udskrivningsprocent. For det var jo den situation, vi stod i, det var i 1969, vi diskuterede dette: hvor meget skal udskrivningsprocenten være, første gang kildeskatten kører? Da sagde vi altså 82, så der er ikke tale om, at der var noget med, at vi kom, som jeg også har både læst og hørt man har sagt om os, med forslag om en nedsættelse af skatterne. Det gjorde vi nemlig ikke. Det, det drejede sig om dengang, var: hvad den skal fastsættes til, og dér mente vi altså, det skulle være 82. Jeg er altså glad for, at det, vi nu foreslår, svarer til de 82.

Så siger man, at der er ingen lettelse i det. Jeg forstår ikke rigtig, hvordan man kan sige det. Det er jo klart, at man vil få en forskellig skattebyrde af disse forbrugsafgifter, alt efter som forbrugssammensætningen er i de forskellige familier, familiesammensætningen osv. Derfor er det vanskeligt at sige helt præcist, at for den og den indkomsthøjde virker forbrugsskatternes forhøjelse sådan og sådan; det kan man faktisk ikke. Det er grunden til, at man ikke har stillet det op og sagt: for en familie med den indtægt er det så meget, for en familie med den indtægt så meget, det kan man simpelt hen ikke. Men vi kan sige så meget, at vi ned-

sætter skatterne med 2 milliarder kr., og vi sætter forbrugsafgifterne op med 735 mill. kr. Det er da også tal, der belyser en lille smule. Altså, gennemsnitligt set kan vi sige, at det ikke er rigtigt, at vi giver med den ene hånd og tager med den anden. Vi nedsætter skatterne med de ca. 2 milliarder kr., og vi sætter forbrugsafgifterne op med de 735 mill. kr., så der er altså en betydelig lettelse.

Dernæst var der dette med, at vi sætter afgifterne op i dette finansår, men vi giver ikke noget — jeg får pengene ind i dette finansår, sagde hr. Poul Schlüter, men der er ingen lettelse i dette finansår. Jo, det er der da, for det meste af dette går i gang den 1. januar 1973. Mig bekendt går finansåret til 1. april næste år, så det er altså heller ikke rigtigt.

Realiteten skulle efter hr. Poul Schlüters mening være, at nu kom regningen fra S og SF for reformerne, og det mener jeg er tilbagevist både i min fremsættelsestale, i det, hr. Orla Møller har sagt, og i det, jeg siger nu; det er ikke rigtigt. Det rigtige er, at vi har klaret reformpolitikken og alligevel kan komme med forslag om at fastholde statens skatteudskrivning fuldstændig uændret. Skal vi også klare det med den kommunale stigning, så skal vi altså have lidt mere med, og det er jo det, de konservative har forlangt — det skulle vi også, vi skulle også klare det. Men det er jo det, vi kommer med forslag om. Så kunne det jo være interessant at høre, om de konservative havde nogle bedre forslag; det har jeg i hvert fald ikke hørt.

Jeg skal ikke gå ind på ordførernes stillingtagen til de forskellige forslag, det går jeg ud fra der bliver lejlighed til; som jeg har sagt, og som hr. Orla Møller har sagt det, skal vi have en åben drøftelse af i udvalget, og så må vi se, hvad der kommer ud af det; foreløbig var det altså negativt for de konservatives vedkommende.

Hr. Enggaard og andre mente om lønmodtagerfradraget, at her kommer vi med noget, som kan give skel. Det er ikke rigtigt. Det er rigtigt, at der ingen steder i bemærkningerne står en henvisning til, om det er en ajourføring, men det er det faktisk. Lønmodtagerfradraget fik, så vidt jeg husker, den størrelse, det har nu, engang i 1966 og blev vedtaget i marts 1967 med den første kildeskattelov, så det er altså en temmelig lang tid, der er gået. Jeg kan godt oplyse